



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 49/06-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. júla 2006 v senáte zloženom z predsedu Alexandra Bröstla, zo sudcu Jána Auxta a sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej prerokoval sťažnosť B. K., bytom Ž., zastúpeného advokátom JUDr. M. K., Ž., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Cb 1616/97 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo B. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Cb 1616/97 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Cb 1616/97 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prietáhov.

3. B. K. priznáva finančné zadostučinenie v sume 50 000 Sk (slovom päťdesiat tisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Žilina p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

4. Okresný súd Žilina j e p o v i n n ý uhradiť B. K. trovy konania v sume 5 302 Sk (slovom päťtisíc tristo dva slovenských korún) do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. M. K., Ž.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 49/06-12 z 15. marca 2006 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť B. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Cb 1616/97.

Predseda okresného súdu sa na základe výziev ústavného súdu z 27. marca 2006 a 4. mája 2006 vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. 1 SprS 136/06 z 26. júna 2006, v ktorom okrem iného uviedol:

„Sťažnosť nemôže byť akceptovaná, pretože v nej účastník neuvádza všetky fakty a skutočnosti. Sťažnosť podaná advokátom (a tu sa zastúpenie predpokladá) musí byť taká úplná, že Ústavný súd mal mať možnosť rozhodnúť len na jej základe. Uvádzam to hypoteticky, pretože konania sa zúčastňuje aj druhá strana a Ústavný súd si zabezpečuje aj iné podklady. Z hľadiska sťažnosti je to však len overovanie si toho, či je sťažnosť reálna a či z tvrdeného skutkového stavu možno odvodzovať aj zamýšľané právne závery.

Z tohto pohľadu je sťažnosť neopodstatnená. Iné obdobie konania už bolo predmetom konania o ústavnej sťažnosti a ide o prekážku už rozhodnutej veci.

V ďalšom období súd konal, pojednával, robil meritórne úkony. Vyplýva to zo spisu, z prehľadu úkonov a stanoviska sudkyne. Ak vec bola rozhodnutá neskôr, než to očakával účastník, neznamená to automaticky úspešnú sťažnosť.

Sťažovateľ tvrdí v sťažnosti, že súd opäť nekonal tak, ako to bolo aj v predchádzajúcom konaní pred Ústavným súdom a že vec nie je právoplatne rozhodnutá. Tieto dve obdobia však nemožno porovnávať, lebo ide o rozpor v tvrdeniach a faktoch.

Sťažovateľ tvrdí, že súd nekonal vôbec alebo takmer vôbec alebo úkony súdu zamlčal. Opak je pravdou a preto sťažnosť nemôže byť úspešná. Ak by sťažovateľ tvrdil, že súd konal, ale napriek tomu z nejakých dôvodov podáva sťažnosť (pre neefektívne konanie), tak by sme sa mohli brániť. Ak to však netvrdí, tak sa nemôžeme účinne brániť. Nemôžeme ani my ako účastník a ani Ústavný súd nemôžeme za sťažovateľa hľadať dôvody, resp. sa brániť proti neexistujúcim dôvodom. A na úspešnú sťažnosť predsa nemôže postačovať to, aby sťažovateľ napísal, že doposiaľ nemá rozhodnutie v rukách a preto žiada priznať náhradu.

Potom by stačilo v sťažnosti napísať sp. zn. veci pred okresným súdom a žiadaný výrok. Ak účastník o určitom období nie je presvedčený, že ide o prieťah v konaní a nedomáha sa ochrany, ochrana mu nie je poskytnutá, aj keby mal inak na ňu nárok. Identický prípad je, ak sťažovateľ skutkovo a právne sťažnosť neodôvodní. (...)

Úkony v spise sp. zn. 10 Cb 1616/97

8. 8. 1997 - návrh podaný na súd

8. 8. 1997 - výzva na zaplatenie SUP

9. 10. 1997 - platobný rozkaz

24. 10. 1997 - odpor proti platobnému rozkazu

24. 10. 1997 - prevedené do oddelenia Cb

12. 1. 1998 - pojednávanie - vyhlásený rozsudok

20. 3. 1998 - odvolanie odporcu

25. 3. 1998 - výzva na zaplatenie SUP za podané odvolanie + vyjadrenie k odvolaniu

11. 5. 1998 - predloženie spisu Krajskému súdu Žilina

24. 7. 1998 - uznesenie KS Žilina 20 Cob 178/98 (rozsudok zrušuje)

7. 9. 1999 - spis pridelený JUDr. L. M.

14. 6. 2000 - spis predložený predsedovi OS Žilina na vybavenie sťažnosti

3. 11. 2001 - výzva navrhovateľovi na označenie dôkazov + predloženie spisu na vybavenie sťažnosti

10. 9. 2002 - výzva navrhovateľovi (na upresnenie podania - § 92 ods. 2 OSP)

27. 9. 2002 - vyjadrenie k ústavnej sťažnosti

28. 4. 2003 - pojednávanie odročené na neurčito, za účelom zistenia právnych nástupcov na strane navrhovateľa

10. 6. 2003 - výzva JUDr. Š. za účelom zistenia okruhu dedičov

25. 8. 2003 - výzva navrhovateľovi na upresnenie dispozitívneho úkonu + oznámenie právnym nástupcom navrhovateľa

28. 11. 2003 - návrh na zámenu účastníkov konania

30. 1. 2004 - uznesenie č. k. 10 Cb 1616/97-99 - pripustenie zmeny účastníkov na strane navrhovateľa (VSÚ)

6. 2. 2004 - sťažnosť navrhovateľa Ministerstvu spravodlivosti + námietka zaujatosti OS Žilina

12. 3. 2004 - vyjadrenie JUDr. M. k námietke

16. 3. 2004 - predloženie spisu KS Žilina v zmysle § 16 ods. 1 OSP

24. 3. 2004 - uznesenie KS Žilina 20 Ncb 10/04 (sudcovia OS Žilina nie sú vylúčení z prejednávania veci)

6. 4. 2004 - odvolanie odporcu proti uzneseniu o pripustení zmeny účastníkov

21. 4. 2004 - uznesenie 10 Cb 1616/97-120 - pripustenie zmeny účastníkov (sudca)

13. 10. 2004 - vytýčený termín pojednávania na deň 3. 12. 2004

11. 11. 2004 - termín 3. 12. 2004 - zrušený z dôvodu žiadosti právneho zástupcu odporcu, nový T: 7. 12. 2004

7. 12. 2004 - pojednávanie odročené na 4. 1. 2005

4. 1. 2005 - pojednávanie odročené na 28. 1. 2005 (žiadosť o odročenie termínu pojednávania)

28. 1. 2005 - odročené na termín 22. 2. 2005

21. 2. 2005 - námietka zaujatosti sudcu (podaná odporcom)

22. 2. 2005 - pojednávanie odročené na neurčito
22. 2. 2005 - návrh na vydanie predbežného opatrenia
4. 3. 2005 - spis predložený KS Žilina
14. 3. 2005 - uznesenie KS Žilina 20 Ncb 4/05 - (sudkyňa nie je vylúčená z pojednania veci)
5. 4. 2005 - vytýčený termín pojednávania na deň 10. 5. 2005
13. 4. 2005 - uznesenie - výzva navrhovateľa na opravu podania - návrhu na vydanie predbežného opatrenia
22. 4. 2005 - žiadosť odporcu o odročenie pojednávania
10. 5. 2005 - vyhlásený rozsudok
14. 7. 2005 - odvolanie odporcu
19. 7. 2005 - výzva na zaplatenie SUP za podané odvolanie
12. 8. 2005 - žiadosť o oslobodenie od SUP
16. 9. 2005 - uznesenie 10 Cb 1616/97-209 (oslobodenie od SUP nepriznáva)
3. 10. 2005 - odvolanie odporcu proti uzneseniu (č. l. 209)
13. 10. 2005 - uznesenie 10 Cb 1616/97-218 (zastavenie konania)
7. 11. 2005 - odvolanie navrhovateľa
16. 12. 2005 - predloženie spisu KS Žilina
20. 2. 2006 - uznesenie KS Žilina 20 Cob 429/2005 (uznesenie OS Žilina zrušuje a vracia na ďalšie konanie)
18. 4. 2006 - uznesenie KS Žilina 20 Cob 124/2006 (odvolanie proti uzneseniu 10 Cb 1616/97-209 odmieta).“

Rovnaké skutočnosti zistil aj ústavný súd z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a súdneho spisu sp. zn. 10 Cb 1616/97.

Navyše zistil, že právny zástupca podal okresnému súdu návrh na zámenu účastníkov konania 3. decembra 2003.

K vyjadreniu okresného súdu bolo pripojené stanovisko zákonnej sudkyne, ktorá okrem iného uvádza:

„Predmetnú právnu vec som prevzala na základe zmeny rozvrhu práce s účinnosťou od 15. 8. 1999 ku dňu 7. 9. 1999 spolu s celou agendou senátu 10 Cb, ktorá v tom čase pozostávala z niekoľko stoviek obchodných sporov a právnych vecí oddelenia E, Er, okrem toho času mi pridelených občianskoprávných sporov. Senát 10 Cb som prevzala po preložení sudcu Mgr. G. na Okresný súd Košice I. Vzhľadom na množstvo prevzatých vecí k jednému časovému okamihu som ako zákonná sudkyňa fakticky konala vo veci od roku 2001.

V tejto súvislosti poukazujem na skutočnosť, že navrhovateľ (ktorý v tom čase ešte nebol účastníkom konania) podal vo veci ústavnú sťažnosť dňa 5. 8. 2002 (č. l. 66 spisu) vedenú pod zn. Rvp 1068/02 na preťahy v konaní Okresného súdu Žilina práve za obdobie rokov 1998 - 2002.

Od podania ústavnej sťažnosti súd vo veci plynulé koná. Súd nariadil pojednávanie na deň 28. 4. 2003, ktoré bolo z dôvodu úmrtia navrhovateľa za účelom zistenia okruhu dedičov odročené. Na základe dispozitívneho úkonu, ktorým bola navrhnutá zámena účastníkov na strane navrhovateľa, súd rozhodoval uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 10 Cb 1616/97-99 zo dňa 30. 1. 2004. Proti uzneseniu súdu podal odvolanie odporca a vzhľadom na to, že sa jednalo o rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka Okresného súdu Žilina, podľa vtedy platného Občianskeho súdneho poriadku došlo k zrušeniu predmetného uznesenia podľa § 374 ods. 4 OSP a sudca opätovne rozhodol o pripustení zmeny účastníkov konania na strane navrhovateľa uznesením č. k. 10 Cb 1616/97-120 zo dňa 21. 4. 2004.

Na základe námietky zaujatosti vznesenej navrhovateľom voči sudcom Okresného súdu Žilina rozhodol o vylúčení sudcov Krajský súd Žilina uznesením 20 Ncb 10/04-116 zo dňa 24. 3. 2004.

Po rozhodnutí odvolacieho súdu Okresný súd v Žiline nariadil termín pojednávania na deň 3. 12. 2004, ktorý bol na odôvodnenú žiadosť právneho zástupcu odporcu preložený na termín 7. 12. 2004. V uvedený deň odporca ospravedlnil účasť svojho právneho zástupcu na pojednávaní z dôvodu poruchy na motorovom vozidle, ku ktorej malo dôjsť v súvislosti s dopravou právneho zástupcu na pojednávanie. Odporca trval na účasti svojho právneho zástupcu s poukazom na to, že právny zástupca disponuje všetkými dokladmi a listinami vzťahujúcimi sa k veci. Súd pojednávanie na žiadosť odporcu odročil na termín 4. 1. 2005,

pojednávania ktoré bolo opätovne odročené z dôvodu preukázanej práceneschopnosti právneho zástupcu odporcu na termín 28. 1. 2005. Na pojednávaní súd vypočul účastníkov konania, vykonal listinné dôkazy a na základe prednesených návrhov na doplnenie dokazovania súd odročil pojednávanie na termín 21. 2. 2005. Právny zástupca odporcu deň pred nariadeným termínom pojednávania vzniesol námietku zaujatosti voči zákonnému sudcovi, z dôvodu ktorého bola predmetná právna vec predložená na rozhodnutie nadriadenému Krajskému súdu v Žiline.

Následne súd nariadil pojednávanie na deň 10. 5. 2005, ktoré sa uskutočnilo napriek žiadosti právneho zástupcu o odročenie pojednávania z dôvodu kolízie pojednávanií. Na predmetnom pojednávaní súd vo veci meritórne rozhodol.

Proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 10 Cb 1616/97 podal odvolanie právny zástupca odporcu, odvolanie ktoré bolo rozhodnutím Krajského súdu Žilina zo dňa 18. 4. 2006 odmietnuté [poznámka ústavného súdu - Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) o odvolaní proti rozsudku ešte nerozhodol].

S poukazom na uvedené súd konštatuje, že vo veci bolo k dnešnému dňu právoplatne rozhodnuté. Od roku 2002 súd priebežne a bez prietáhov vo veci konal a rozhodol.

S poukazom na uvedené súd má za to, že od roku 2002 nedošlo k prietahom v konaní a sťažnosť navrhovateľa považuje za neopodstatnenú.“

Právny zástupca sťažovateľa sa k stanovisku okresného súdu vyjadril podaním zo 6. júla 2006, v ktorom okrem iného uviedol:

„Sťažovateľ netrvá na verejnom ústnom pojednávaní a teda od neho upúšťa. Avšak na výsostné pranie sťažovateľa opätovne si dovoľujem zdôrazniť nemajetkovú ujmu sťažovateľa, tak ako bola bližšie špecifikovaná v návrhu a v oznámení zo dňa 03. 07. 2006. Sťažovateľovi nejde len o finančné odškodnenie, ktoré prakticky bolo v plnej výške potvrdené rozhodnutím OS resp. KS, ale o uznanie nemajetkovej ujmy nakoľko spor trvajúci viac ako 10 rokov mal za následok spôsobenie takých krívd a nespravodlivostí, ktoré sú prakticky nevyčísliteľné a nenahraditeľné. V priebehu viac ako 10 rokov trvajúceho sporu – pritom z hľadiska obchodného práva viac menej bežného sporu došlo k úmrtiu pôvodného navrhovateľa, k úmrtiu pôvodného právneho zástupcu, bankrotu dvoch

živnostníkov a k strate ich dobrého mena ako podnikateľských subjektov. Z tohoto dôvodu považuje sťažovateľ svoju sťažnosť za absolútne oprávnenú a to vo všetkých bodoch teda majetkovej i nemajetkovej ujmy.

K stanovisku Okresného súdu v Žiline a stanovisku prejednávajúceho sudcu sa konkrétnejšie vyjadrovať nebudem. Je nespochybniteľné, že prakticky bežný obchodný spor trval viac ako 10 rokov navyše už raz rozhodnutý. Naopak stanovisko len potvrdzuje tvrdenie sťažovateľa, že sa jednalo o neodôvodnené prietahy v konaní.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami, ako aj s obsahom súdneho spisu okresného súdu dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Sťažovateľ sa podanou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov (...)“.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry (I. ÚS 24/03, IV. ÚS 15/03, II. ÚS 66/03), v súlade s ktorou možno za konanie (postup) súdu odstraňujúce právnu neistotu sťažovateľa v konkrétnom posudzovanom prípade považovať také konanie, ktoré smeruje k právoplatnému rozhodnutiu vo veci alebo k odstráneniu jeho právnej neistoty zákonom dovoľeným spôsobom. K vytvoreniu právnej istoty preto dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (napr. III. ÚS 127/03).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) ústavný súd zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria považuje aj povahu prejednávanej veci.

1. Predmetom konania na okresnom súde je nárok s'ťažovateľa uplatnený jeho právnym predchodcom o zaplatenie peňažnej sumy s príslušenstvom z titulu nezaplatenia faktúry za vykonané stavebné práce. Vec nie je z právneho a ani zo skutkového hľadiska zložitá a patrí do štandardnej rozhodovacej agendy prvostupňových súdov. Okresný súd vo svojom vyjadrení ani nenamietol skutkovú a právnu zložitosť danej veci.

2. Správanie s'ťažovateľa je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred označeným porušovateľom práva došlo k zbytočným priet'ahom. Ústavný súd zistil, že s'ťažovateľ, ktorý sa stal účastníkom konania pred okresným súdom na základe uznesenia z 21. apríla 2004 (právoplatného 23. augusta 2004) podstatne neprispel k predĺženiu doterajšej doby konania. Na druhej strane však treba uviesť, že právny zástupca právneho predchodcu s'ťažovateľa vôbec nereagoval na výzvu okresného súdu z 5. septembra 2002 a návrh na zámenu účastníkov podal až 3. decembra 2003, i to až po opakovanej výzve okresného súdu z 25. augusta 2003.

V danom prípade ide o sporové konanie, v ktorom je povinnosťou účastníka konania postupovať aktívne, súčinnosťne a komunikovať so súdom tak, aby súd mohol o uplatnenej ochrane rozhodnúť v súlade so zákonom (§ 6 a § 120 ods. 1 OSP), preto správanie právneho

predchodcu sťažovateľa nemožno považovať za také, ktoré by bolo v súlade s právami a povinnosťami účastníka sporového konania (obdobne napr. IV. ÚS 12/04).

3. Tretím hodnotiacim kritériom, uplatnením ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa, bol postup okresného súdu.

V predmetnej veci došlo k niekoľkomesačnému obdobiu nečinnosti bez akejkoľvek zákonnej prekážky už na začiatku konania, čím v konaní vznikli zbytočné priesťahy. Takýmto obdobím je obdobie od 21. septembra 1998, keď bola vec vrátená okresnému súdu z krajského súdu, až do 30. novembra 2001, keď okresný súd vyzval navrhovateľa (právneho predchodcu sťažovateľa) na predloženie dôkazov (nečinnosť viac ako 38 mesiacov). Nečinnosť bola zistená aj od tohto obdobia do 12. februára 2003, keď určil termín pojednávania na 28. apríl 2003 (nečinnosť viac ako 14 mesiacov). V tomto období urobil iba taký jednoduchý úkon, akým je výzva na upresnenie podania.

Aj keď okresný súd od tohto obdobia konal najmä o procesných návrhoch účastníkov (námietkach zaujatosti sudcov, pripustení zmeny účastníkov, o žiadosti odporcu o oslobodenie od povinnosti platiť súdny poplatok) a 10. mája 2005 vo veci aj rozhodol rozsudkom, jeho postup od rozhodnutia vo veci samej bol nesústreďený a neefektívny, výsledkom čoho je skutočnosť, že do doby rozhodovania veci ústavným súdom nepredložil spis krajskému súdu za účelom rozhodnutia o odvolaní, ktoré proti rozsudku z 10. mája 2005 podal žalovaný ešte 14. júla 2005.

Ústavný súd nemohol akceptovať vyjadrenie okresného súdu, že „*Iné obdobie konania už bolo predmetom konania o ústavnej sťažnosti a ide o prekážku už rozhodnutej veci*“, pretože sťažnosť sťažovateľa, na ktorú okresný súd poukazuje, bola odmietnutá uznesením ústavného súdu I. ÚS 166/02 z 18. decembra 2002 z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí, a také rozhodnutie ústavného súdu nie je rozhodnutím vo veci samej.

Preto vychádzajúc z dosiahnutých výsledkov okresného súdu, ako aj doterajšej doby konania, ktoré nie je právoplatne skončené, ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Cb 1616/97 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

Ústavný súd v súlade so svojím rozhodnutím o porušení základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v zmysle § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde prikázal okresnému súdu, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 10 Cb 1616/97 konal bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ požadoval za porušenie jeho označených práv finančné zadosťučinenie v sume 5 mil. Sk z dôvodov uvedených v sťažnosti.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na zistené zbytočné prietahy v konaní okresného súdu sp. zn. 10 Cb 1616/97, ústavný súd považoval priznanie sumy 50 000 Sk za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred

ústavným súdom advokátom JUDr. M. K. Ústavný súd pri priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2004, ktorá bola 15 008 Sk. Úhradu sťažovateľovi priznal za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2005 (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s ustanoveniami § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov každý v sume 2 501 Sk a k tomu 2 x 150 Sk režijný paušál. Ústavný súd priznal sťažovateľovi úhradu trov konania v celkovej sume 5 302 Sk.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2006